

vanemæssige Grædetone, som Bønderkoner almindeligvis benytter i Omgang, snakkede med deres Naboer om Husholdning og Mælkeri. Her sad ogsaa Hansine — paa sin vante Plads i Armstolen — og spandt paa Rok. Hun var paaklædt ganske som de andre, i en tarvelig Hvergarnskjole og et tærnet Bomuldsforklæde, og havde paa Hovedet en lille sort Hue, foran hvilken hendes mørkebrune Haar efter Egnens Skik var glattet frem i to smaa, nøjagtigt formede Tunger over hver Tinding. Hun deltog ikke synderligt i de andres Samtale, og der var ofte noget ganske fraværende i det Blik, hvormed hun langsomt saae op fra sin Traad, naar Døren aabnedes og en gammel Husmand i Uldskjorterærmer eller et Par rundkindede Piger traadte ind med et Nik og et bredt Godaften. Rundt om det lange Egebord under Vinduerne havde de unge Karle forsamlet sig. De sad der fuldt belyste af Lampen, som stod midt imellem dem ved Siden af en stor Vandkrukke med Trælaag. Her gik Passiaren livligst, og den blaa Røg fra Tobakspiberne samlede sig som en bestandig tættere Sky over deres langhaarede Hoveder.

Paa en Plads for sig selv inde i Stuens aller mørkeste Krog saaes et Par Personer, hvis Udseende og Adfærd tydeligt røbede, at de ikke var vant til at komme her. Ved sin Indtrædelse hilste Emanuel ogsaa paa dem med særlig Hjertelighed, idet han trykkede dem bægge i Haanden og ønskede dem velkommen. Det var to ynkeligt udseende Skikkelser, klædte i fattige Pjalter og saa gennemblødte af Regnen, at der havde dannet sig smaa Søer paa Gulvet omkring deres Hosesokker. Den ene var lang og tynd som en Brøndstage, den anden lille, tykladen og flenskallet og havde en nævestor Knude over det ene Øje. Bægge sad de med Hænderne paa Knæene og saae forlegne mod Gulvet; men i Ny og Næ, naar de troede sig ubemærkede, skævede de forsigtigt til hinanden og undertrykte samtidig et Smil.